

2011

č. 1

Přaváček



Je možno narodit se starým, jako je možné zemřít mladý
(Jean Cocteau)

Pozvánka

Sejdeme se opět ve středu, 2. února 2011 od 17:30 v Přírodovědním klubu na Žižkově, Ježkova 8.

Zápis

V lednu jsme se sešli ve složení **Kost'a, Bob, Bobánek, Pulec, Jakub, Přemík, Petr, Pegas, Zub, Pacík, Yško, Chingo a Kačka**. Omluvili se **Cancidlo** (rýma) a **Foki**.

Příkladný byl přístup **Kačky** k téměř povinnosti přijít na schůzku, protože přiletěl z New Yorku a rovnou přišel do Klubu. Takhle se chová pravý Pětkař. Přivezl si novou kameru s nějakým zvláštním objektivem, o kterém dlouze diskutovali s Přemíkem a následuje výsledek použití:







Tedy, **Kačko**, nic moc - většina z nás jsme na těch fotkách tlustá.

Přemík se svou pověstnou Leicou pořídil následující fotky



A na následující stránce uvádíme fotoseriál, ne kvůli Kačkově kultu osobnosti, ale kvůli **Přemíkovi**, kterému se povedl bezvadný rozložený portrét jednoho střeleného Pětkaře:



Je to pořád stejné, jak jsme ho vídali při výstupech u táboráků. (všimněte si, že na stará kolena stihl víno, pivo i čaj).

Zub vykládal svoje zážitky z návštěvy **Kotěte** na Aljašce a cesty na kánoji přes jezero k jeho srubu. Na **Kotěte** a jeho smutný osud jsme si pak zavzpomínali.

A dokonce jsme se pohoršovali nad současnou sprostou mluvou v tramvajích a všude. Jsme přece jenom skauti.

Řííp

V sobotu 22. ledna hned po prvním úplňku v roce se uskutečnil tradiční výstup na Říp dokonale organizovaný **Jobem**. Po strastiplné cestě, nejprve bahnem, a potom po strmých stráních zledovatělého čediče jsme dorazili do útulné hospody, která byla naše. Pivo, svařák, řízečky, kapustové karbanátky, bramboráky a párky byly doplněny zdařilým zpěvem oddílových písniček za doprovodu kytary, které se chopila řada oddílových muzikantů. **Job** tradičně rozdával dárečky – záložky do knihy s obrazem zatmění měsíce a náhrdelníky s bílým pírkem jako vyznamenání těm, kdo dosáhli vrcholu (kopce). Potom jsme vyšli až k rotundě, kde jsme se vyfotografovali a hlavně, kde jsme pod taktovkou **Joba** provedli světově unikátní experiment s jímáním sluneční energie. Celá skupina se

rozdělila na sluneční kolektory a rotátory, které ty kolektory otáčely ke slunci. Jedna z účastnic se ptala, jestli také budou použity vibrátory, ale nakonec se experiment povedl i bez nich. Kolektory jímaly sluneční energii, kterou pak plnily do igelitových pytlíků. Pytlíky si účastníci úspěšného experimentu odnášeli domů, aby nachytané teplo použili k vyhřátí svých bytů a tím i snížení svých nákladů na bydlení. Potom jsme se dali na pochod do Roudnice, kde jsme obsadili salonek v Zámecké restauraci, abychom se posilnili opulentní večeří tak, že jsme v 8 hodin byli schopni dojít až k nádraží odkud jsme odjeli rychlíkem do svých domovů. Celá akce je zobrazena na fotografiích **Přemíka a Joba**.

Kromě tohoto programu jsme jednali o tom, jak pokračit s organizací oslavy 100 letého výročí založení Pětky v r. 2013. O tom budeme informovat v příštích číslech Plaváčka.

Horolezecká skupina na začátku (později se připojovali další horolezci, kteří přijeli pod vrchol auty - např. Rejp)



Pak jsme vyrazili



Vrcholová fotografie dokumentující úspěch výpravy:

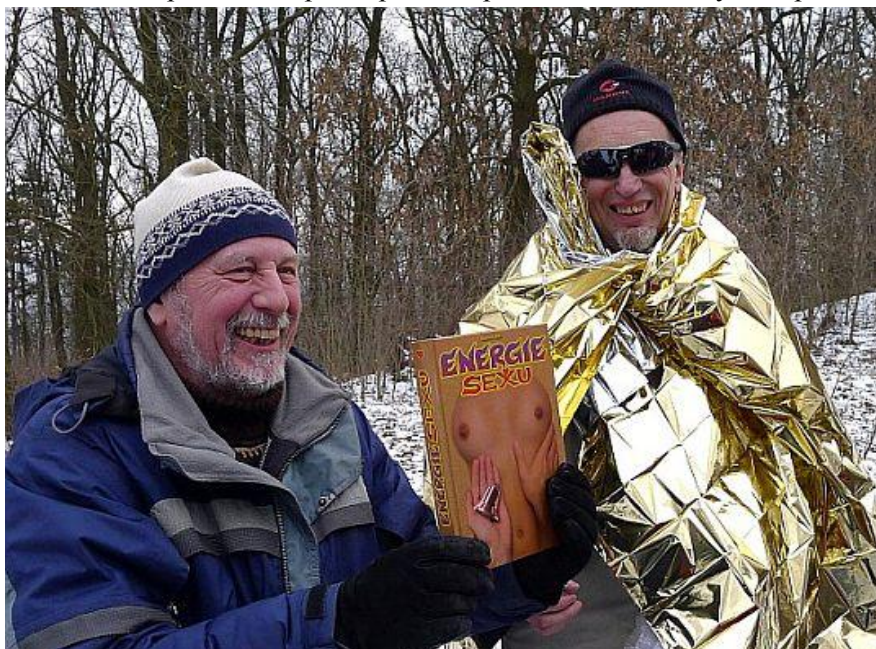


Zleva: Arna, Andula, Brafa, Samson, Zuza, Pym, Meno, Efča, Kačenka, Muk, Irena, Bongo, Pyžlyk, Hekoš, Marcela, Pacik, Job, Přemík, Kurt, Hakim, Klára, Pulec, Pulcovka, Reyp, Petr, Bobánek.(Mahdí a Michala se už někam ztratili).



Takto vypadal experimentu se sběrem sluneční energie

Po tom, co experiment úspěšně proběhl, přišel Hakim s určitým zlepšením



Tato energie na výletě čerpána nebyla a bylo ponecháno na jednotlivých účastnících, jak jí hodlají využívat.

Vtipy

Indové (podle svého náboženství) věří, že pokud muž nežije spořádaným mravním životem, bude v příštím životě ženou. Buďme proto k ženám tolerantní, jsou to vlastně normální chlapi ve výkonu trestu.

Přijde v Anglii za lordem sluha a říká: "Sire, v Americe zvolili černocho prezidentem."
Lord: "No, to z toho bude mít jeho pán jistě radost!"

Starší italský muž, který žil na předměstí Rimini, šel do místního kostela na zpověď. Když kněz otevřel okénko ve zpovědnici, muž povídal: "Otče! V době druhé světové války, krásná židovská žena zaklepala naléhavě na moje dveře a požádala mě, abych jsem ji ukryl před nacisty. Tak jsem ji schoval do podkroví."

Kněz odpověděl: "To je něco moc úžasného, ale za to se nemusíte zpovídat."

"Je toho víc, co vám musím říct, otče, ona se mi za to začala odvděčovat sexem. Bylo to několikrát za týden a někdy i v neděli dvakrát."

Kněz řekl: "To bylo dávno a tím, co jsi udělal, jste se oba vystavili do velkého nebezpečí a dva mladí lidé na základě těchto okolností mohou lehko podlehnout slabosti těla. Avšak jestli jste opravdu politovali vaše slabosti, tak je vám odpuštěno."

"Děkuji Vám otče. Bylo to opravdu velké oslabení mého svědomí. Mám však ještě jednu otázku."

"A jakou?" zeptal se kněz.

"Mám jí říct, že už je po válce??"

"Pokud je ještě k světu, pere, vaří a uklízí, já bych mlčel."

PŘED KOSTELEM SEDÍ DVA ŽEBRÁCI. Jeden má na krku přívěsek s křížkem, druhý přívěsek s Davidovou hvězdou. Lidé začínají vycházet z kostela a klobouk toho s křížkem se potěšitelně naplňuje. Nakonec vyjde farář a povídá tomu s hvězdou: "Vidíte, vidíte, proč se nejdete raději posadit před synagógu?"

Když se vzdálí, povídá ten s hvězdou tomu s křížkem: "Tak to viděj, Kohn. Tihle by nás chtěli učit marketing."

Roubíček: "Kouknou, Khon, ona jim prej umřela ve Vídni tchyně?"

Khon: "No, jo, no, Vídeň je Vídeň."

Vynálezcem televize byl Rus, Kapčenko. Ten totiž první přenášel obraz z pokoje do pokoje.

Vítěz soutěže o nejlepší a nejhorší PF roku

Představujeme vám letošní nejlepší PF



Zleva: Lot, Loulín, Ruth

Jako poslední se umístilo PF se záběrem z Prodané nevěsty a koncertu skupiny Starý kabát:



Zdraví a mnoho důvodů ke spokojenosti a také hodně legrace
v Novém Roce 2011 přejí

Tomáš a Eva Pačesovi

Listárna

Selim: Na Štěpána svatého atd. velmi večer, už je tady klid... Přečetl jsem si Plaváčka, v době, kdy jste byli v horách, jsem já byl u Konopáskové Dany žebrat o masť na zkaženou hlavu... Díky za zmínku o Sponte sua. Je mi jen líto a nelíto, že ti starci tam do toho Břevnova nepřijdou... Jejich škoda, dobře, že jsi přišel Ty! Ty oficiální koncerty s **Kačkou** a Englichovou **Kateřinou**... Asi je to dobré, ale tak nějak nevím. Vždyť jsem tak prožil polovinu života a co z toho zbylo? Druhá půle byla Musica bohemica... A co z toho zbylo? Tím více si vážím těch obyčejných myšiček v Břevnově a jinde... Vše dobré i nadále!

Komentář (-ík-) **Selime** jak to co z toho zbylo? Přece bezvadné vzpomínky, když ne tvoje, tak posluchačů. Kdyby ses zmátožil, a přišel častěji na schůzky, tak by ti bylo veselejc. Že jsme prach a v prach se obrátíme není nutné prožívat už teď.

Během ledna se na internetu objevila esej Prof. Bělohradského. Poslal jsem ji k zamyšlení Prvostředníkům a někteří na to reagovali. Je mi líto si to nechat jen pro sebe a tak to do Plaváčka zařazují. Je to na konci, tak to snad nebude vadit. A ty zmínky o Werichovi jsou tam proto, že zároveň s tou esejí jsem poslal hezkou prezentaci s citacemi Wericha, které jsou nadčasové a stále platné. Ahoj, **Pacík**

Belohradský napsal v Právu

Proč klást odpor zvoleným vládám

V demokratických systémech rozlišujeme tři formy konfliktů – opozice, odpor a boj. V opozici je strana, která si je jista svou možností stát se v příštích volbách stranou vládní a napravit rozhodnutí vlády současné. Změny a zákony, které vláda zavádí, opozice neposuzuje jako katastrofální a nenapravitelné, ale jen jako chybné. To je typický rys demokratických vlád, který označujeme výrazem marginalita změn. Zdůrazňujeme tím slovem, že vlády neprosazují změny totální, ale jen okrajové, není proto užitečné klást odpor, stačí být v opozici a usilovat o vítězství v příštích volbách. Formy odporu jako stávkový a občanská neposlušnost se snaží zabránit nelegitimním a nenapravitelným změnám, formy boje jako

protestní akce a manifestace usilují o uznání nároků a práv „uražených a ponižených“ skupin obyvatel.

Ekonom Jiří Schwarz, člen NERV a jeden z proroků „politiky škrty“, říká v rozhovoru pro LN: Jsem si jist, že škrty lze skloubit s rychlým zahájením reformem... Ambici dohody s opozicí bych opustil, je zbytečná. Zahájenou důchodovou reformu žádná odpovědná opozice po nástupu k vládě nemůže změnit.

Toto je typický postoj politického aktéra, který považuje úspěch své strany ve volbách za totální vítězství, snaží se tedy prosadit změny nezvratné, a proto i nelegitimní. V demokratickém systému jsou strany, které se chovají jako totální vítězové, nelegitimními politickými aktéry. Proti nim nestačí být jen v opozici, je třeba klást jim odpor. Pojem marginalita změn je klíčový k pochopení toho, co se děje dnes v Evropě. Pod záminkou „vyrovnaného rozpočtu“ se prosazují změny totální, nenapravitelné, odporující evropské tradici demokratického kapitalismu. Občané je právem začínají vnímat jako ohrožení podstaty společnosti a přecházejí od opozice k odporu a někteří i k nelegálním formám boje, jak dokazují „obrazy zkázy“ z Atén, Londýna či Říma. Demokracie proměňuje vše v rozhodnutí, které musí být zdůvodněno – pravdu, trh, přírodu, náboženství, státní rozpočet i vědu; totální změny jsou nezdůvodnitelné uvnitř naší historické tradice, vyvolávají proto krizi legitimity. Výraz marginalita změn právem připadá čtenářům příliš umělý, definujme si ho proto více z české zkušenosti. V preambuli Ústavy ČR jsou vyjmenovány tři znaky nelegitimní politické moci: za prvé radikální a trvalý rozpor mezi politickým rozhodováním a tradicí společnosti; za druhé zákony a postupy státu neodpovídají ideji zákona – pod hlavičkou zákony jsou prosazovány příkazy vládnoucí oligarchie; za třetí neexistuje žádná legální cesta ke změně situace.

Je to dobrá preambule, filozofická, važme si toho, že ji v ústavě máme. Stanovuje, že změny nesmějí rozbít morální, ideovou, náboženskou a politickou podstatu společnosti; že zákony nemohou být pouhá vynucená opatření, ale musejí respektovat ideu zákona – univerzálnost a konsensus; a musejí také být napravitelné příští vládou, protože nezvratnost totálních změn legitimizuje odpor i boj. Řekněme, že tyto tři znaky nelegitimní moci odpovídají přibližně rozdílu mezi změnami marginálními a totálními, mezi vládou nelegitimní a legitimní.

A nyní ještě trochu abstraktních pojmů. Legitimita vlády má dva aspekty – ex titulo a ex modo. V demokratické společnosti je ex titulo nelegitimní vláda nezvolená, která uzurpovala moc třeba vojenským pučem; ex modo je pak nelegitimní vláda, která byla sice zvolena, ale vládne proti sdílené tradici národa, v rozporu s ideou zákona a která bez dohody s opozicí či referenda nastoluje nezvratné změny v rozporu s naší historickou tradicí.

Většina současných evropských vlád, a zvláště ta česká, jsou nelegitimní ex modo, protože v rámci „šetření na státních výdajích“ zavádějí změny, které ohrožují etickou, ideovou a kulturní podstatu evropské společnosti. Rušení tarifních platů státních zaměstnanců, privatizace školství a zdravotnictví, podřízení kultury výnosům z reklam, redukce vzdělání na pouhý „lidský kapitál“, povinné odvádění části platu do soukromých penzijních fondů (bez ohledu na katastrofální zkušenost britskou nebo americkou) v rozporu s evropskou tradicí sociálních jistot – to vše nenapravitelně poškozuje evropskou společnost. Škrty přece nejsou zákony, ale pouhé příkazy moci, vláda se navíc chová ke státním zaměstnancům jako ke svým rukojmím, jejichž platy snižuje k pokrytí ztrát, které oni nezpůsobili. Takový způsob vládnutí vyvolává hlubokou krizi legitimity ex modo. Globální kapitalismus prochází zhoubnou mutací, z demokratického systému, postaveného na možnosti integrace občanů skrze práci, se stává systémem oligarchickým, založeným na diskriminaci. Souvisí to s koncem národního státu, ale o tom až jindy.

Současná česká vláda je legitimní ex titulo, byla zvolena. Je ale nelegitimní ex modo, preambule naší ústavy nás zavazuje k tomu klást jí odpor.

Jan Keller odpovídá v rozhovoru pro LtN na otázku, zda hlavním smyslem reformem „je

přitlačit masy co nejvíc k zemi, aby se staraly jen o své přežití“, takto: Žádný jiný smysl reforem si nedovedu vybavit. Vezměte si čtyřčlennou domácnost se dvěma dětmi, kde rodiče dohromady vydělávají třicet tisíc čistého měsíčně... pokud by se zároveň prosadila zdravotní reforma, reforma penzijního systému, zavedlo se školné a změny v zákoníku práce, tak taková rodina jede každý měsíc nadoraz ... ale v intencích reforem by si měla naspořit 120 až 150 tisíc korun... Myslím, že idea přitlačit masy k zemi je skutečně jádrem toho, co vlády škrťů v Česku a v Evropě zkoušejí. Vlády „rozpočtové zodpovědnosti“ využívají pojmu „škrty“, jako komunisté využívali pojmu „historická nutnost“, a za hlučné podpory pravicového tisku označují všechny protesty proti nim za projev populismu a neodpovědnosti. Dává se tak do pohybu proces, který nazvěme dedemokratizace: cena práce se snižuje okleštěním práv, která si pracující vybojovali v minulém století. Na takové vlády nás navykl komunismus.

Odpor vůči vládám, které jsou legitimní ex titulo, ale nelegitimní ex modo, nesmí být jen bojem za udržení nebo zvýšení mezd, musí mít obecné poselství, být inspirován otázkou smyslu a legitimnosti změn. Nejobecnějším takovým poselstvím je to, že vlády legitimní ex titulo, zvolené třeba i velkou většinou, nemají právo vládnout jakkoli, musí být – chtějí-li zůstat demokratickými vládami – legitimní také ex modo.

Vidím čtyři historické a etické důvody k odporu proti vládám škrťů: Za prvé, škrty jsou obrovským přerodělováním zdrojů ve prospěch ekonomických aktérů, kteří současnou krizi zavinili. Záchrana krachujících bank státem byla ostatně v minulosti i v Česku první cihlou rostoucího státního dluhu.

Rétorika sociálních škrťů (využívající nestoudně české proticikánské stereotypy!) je rozsáhlým pokusem o oslabení státu a sociální solidarity ve prospěch oligarchie kapitálu. Mediální pranýř, na kterém jsou státní úředníci vystaveni veřejnému posměchu jako parazitě, od nichž nás vláda škrťů osvobozuje, je nejnebezpečnějším až fašizujícím rysem neoliberální ideologie. Připomíná mi to silně hesla padesátých let o „přebujelé administrativě“ a následnou akci „úředníci do výroby nebo alespoň na brigádu!“. V řeči ideologů globálních trhů jsou ochránci práv pracujících jen „odboroví bossové“ – proč ale neříkat bossové spíše manažerům soukromého sektoru, kteří jsou přepláceni a mají mafiánské sklony, jak dokazuje spousta korupčních afér.

Příkladem takové rétoriky jsou třeba „pajány na tržní ekonomiku“ komentátora MfD a Euro Pavla Párala. Nejdříve vyčte učitelům, že si nezaslouží svůj plat, protože Česko zaznamenalo „za posledních deset let největší propad v kvalitě základního vzdělání“. Není to ale spíše tím, jaké kulturní a motivační modely jemu podobní pěvci globálního kapitalismu nabízejí mladým lidem? V jejich hodnotových žebříčcích je vzdělání jen „lidský kapitál“, který je třeba dobře prodat a odhodit, když už není prodejný. Proti tomuto větru toho učitelé mnoho nezmohou. Vzdělání přece není kapitál, je to vztah k životu, který nám umožňuje mít kritickou distanci jak ke kapitálu, tak i novinářským bludům o tržní ekonomice.

Svůj plat si podle Párala nezaslouží ani policisté, protože bezpečnost v Česku „jak na silnicích, tak na ulicích“ neodpovídá jejich počtu. Ale není právě rétorika oslavující minimum státní regulace a rovnosti hlavním důvodem toho, proč ve světě vůbec a v naší zemi zvláště není bezpečno? Co je ukradené auto proti škodám plynoucím z výroby a používání aut, jak dokazuje katastrofa způsobená firmou BP v Mexickém zálivu? A tady je jeho špatná rada: „Zanedbatelný ohlas stávků ve veřejnosti by proto měl vládě dodat odvahy k razantnějším reformám veřejné správy. A především k masívnějšímu propouštění.“ Pro srovnání: země EU zaplatily za krach bankovního systému 4131 miliard eur, přibližně 32 % HDP celé EU, a Česko v letech transformace asi 400 miliard korun. Celá tato mytologie o efektivitě neregulovaných trhů a neefektivitě státu není než toxickým odpadem let thatcherismu a reaganismu. Chraňme před ním břehy naší Evropy.

Za druhé tato vláda pracuje s mystifikujícím pojetím korupce. Dělá z ní výjimku z pravidla, kterou vymytí morální pravice. Ve skutečnosti, jak ukazuje ten závan pravdy, kterým je

WikiLeaks, korupce je systémová, globální kapitalismus je na ní postaven. Je pokrytecké interpretovat problém systémový jako problém morální nebo právní a policejní. Každý stát se snaží ovlivnit ve prospěch vlastních koncernů ekonomické vztahy s jinými státy, neváhá použít tajné služby a vlivové agenty, dezinformuje a utajuje. Každý velký koncern dělá totéž a často na to má i více prostředků. Už složení Bushovy administrativy ukazovalo na úzké propojení byznysu a politické moci. Připomeňme si také skandály Enron, Parmalat či různé české privatizační aféry, jednu z nich nedávno popsal dokument Radima Procházky Drnovické catenaccio. Deník The Guardian cituje (z WikiLeaks) sdělení odpovědného zástupce jednoho naftařského koncernu, že „se už podařilo infiltrovat všechna rozhodující ministerstva Nigérie“.

Klíčové jsou i jiné formy korupce. Reklamy na půjčky většiny bank jsou postaveny na mystifikaci, prodávají riziko a nejistotu pod hlavičkou bezpečné budoucnosti, kdo jim podlehne, upadá často do otroctví. Konzumismus pak je systematické korumpování lidských myslí.

Za třetí je třeba odhalovat vztah mezi nespravedlností a otročením ekonomickému růstu. Nemožnost dát ekonomickému růstu nějaký lidský smysl, podřídít jej nějakému kulturnímu modelu, je přímým důsledkem toho, že naše společnost je nespravedlivá, že ji nelze legitimizovat v pojmech naší kulturní tradice. Kdo přečetl s porozuměním Platona či Čapka, nemůže se smířit s globálním kapitalismem. Lidé se smířují s nespravedlivou společností, jen pokud ji mohou považovat za stanici na cestě k nějakému velkému „tam a jednou“, kde je další ekonomický růst vysvobodí z jejich „nouze“. Jednodušeji: nikdo není spokojen se svým dílem koláče, řešením je slib, že celkový koláč poroste, takže chudí budou mít více. Když koláč poroste, nemusíme ho přerozdělovat. Nejde o růst koláče, ale o jeho smysl, proč má růst a co v něm má růst a z čeho se vlastně skládá. Přesvědčení, že kvalita našeho života je tím vyšší, čím větší díl koláče máme k dispozici, je ideologický stereotyp. Spravedlnost není jen rovnost, přirozeně. Znamená také přístup k veřejným statkům, z nichž každý patří do určité sféry, v níž platí kritéria, která nelze svévolně přenést do sfér jiných – láska například není za peníze, názory patří do sféry argumentace, ne do sféry vymahatelných práv, uznání naší sebedefinice druhými si nemůžeme vynutit mocí. Spravedlnost je dohoda mezi zástupci různých sfér smyslu, založená na účtě k jejich vzájemné nepřevoditelnosti a autonomii. Osvobodit se od tyranie růstu Růstu předpokládá, že ne velikost koláče, ale spravedlivý přístup k němu se stane výslovným tématem akcí odporu.

Za čtvrté je třeba klást odpor teroristickému používání pojmu konkurenceschopnost. Ve jménu toho hesla evropské vlády zbavují občany práv, která si vydobyli v běhu svých národních dějin, a redukují práci, která je zdrojem životního smyslu, na pouhé zboží. Práce není zboží, dějiny modernosti jsou především dějinami osvobození práce.

Hodně kritiků současné české společnosti označuje epochu globálního kapitalismu slovem neonormalizace. Myslím, že je to správné. Jsme (neo)normalizovaní, když považujeme odpor inspirovaný otázkou smyslu za příznaky nekompetence, nepřizpůsobivosti, intelektuálního kverulantství a začínáme si přát převýchovu nebo prášky, abychom se zbavili úzkosti, kterou v nás vyvolává náš (chorobný?) nedostatek konformismu k modelu života vynucenému „imperativem globální konkurenceschopnosti“.

Klást odpor je prvním krokem k uzdravení.

V demokratickém systému jsou strany, které se chovají jako totální vítězové, nelegitimními politickými aktéry

Kdo přečetl s porozuměním Platona či Čapka, nemůže se smířit s globálním kapitalismem

A tady jsou reakce několika z nás

Yško: Na první dojem esej přetéká pesimismem a možná až masochismem a to zákonitě vede k demagogií. Nejen, že k tomu chybí východisko, ale i se vyhýbá nebo záměrně zamlčuje příčinu stavu. Pokud by z ní vycházel, nemůže popřít, že se stát choval jako rozmařilý syn, který přivedl rodinu na buben. A ten, kdo to napravuje, byť nepopulárními opatřeními, je ten špatný právě proto, že nutí rodinu šetřit.

Hele, ještě si to nechám projít hlavou, ale při čtení takovýchto pojednání, se mi vybaví věta, kterou mě můj děda (měl jsem ho moc rád a s přibývajícím věkem si ho vážím víc a víc) chladil hlavu, když jsem projevoval svoji mladickou kritiku: „Kritizovat umí každý vůl.“

Možná, že jsem se zase projevil ke své škodě. Mým životním krédem bylo „Nebát se a nekrást.“ A to je dneska přitěžující okolnost. Skoro nikdo takové lidi nesnese. Dneska jsou v oblíbené lidé opační. Ti se velmi dobře ovládají!

Cancidlo: Pacíku, nenech se zblbnout tím postmoderním žvanilem Bělohradským. Ten by byl nejradši, kdyby se vrátil komunismus a zároveň aby tady byla svoboda. A to dobře víme, že není možné.

Pacík: To já vím taky a hlavně je to vidět na zemích, kde je vyvoláván neklid k čemu to vede. A přesto je ten článek zajímavý, protože ukazuje, kam to spěje, když jsou v politice oportunisti a lumpové a když se zamění politika za politikaření, jak to vidíme u nás dnes a denně. Jen ta rošáda s tím primátorem byla bezva příklad.

Luděk: Já se s Bělohradským nerozcháším, nikdy jsem se s ním totiž nesešel. Podle mého soudu salonní levičák, vytrhující citáty z kontextu a filozofující nad nesmrtelností chrousta. Na tento typ levicově uvažujících intelektuálů, kterých byla plná už první republika, filozofujících s doutníčkem a v prvotřídním obleku hezky v závětrí pražských kaváren, tato společnost zle doplatila už v minulosti. Knížecí rady bez sebemenšího náznaku reálného řešení. Co je špatně, víme všichni. Stačí si skočit na náslech do kterékoliv hospody. Co je dobře, už je méně konkrétní. Čecháčkové mají obecný sklon léčit si mindráky neutuchající kritikou čehokoliv. Ono to vypadá, že když kritizují, co všechno je špatně, jako bych zároveň věděl, jak by to mělo být správně. Ale naštěstí pro mě, nehrozí nebezpečí, že bych musel prokazovat v praxi... Lidé, jako je Bělohradský, alespoň pro mne, legitimizují pokleslost čecháčkovství tím, že se s aureolou "uznávaného profesora a myslitele ze Západu" vyjadřují k věcem, pro něž nemají žádné řešení. A proto bych já čtením takovýchto úvah (mám na mysli Bělohradského, nikoliv Wericha) neztrácel čas, kdyby to byl neposlal Pacík, jehož si vážím. Ostatně soudím, že nám z Wericha zůstalo vybrané moudro, nikoliv výzvy "až nás budou miliony" apod. Na sklonku života, když byl v nemilosti, také jistě viděl leccos už poněkud jinak než v dobách, kdy byl na vrcholu...

Zdeněk: Ahoj! Dík za zaslání. Werich nás moc potěšil. I když většinu znamená. Prof. Bělohradský se myl v tom, že to, co se děje v Čechách a podobně i jinde v Evropě je celoevropsky homogenní problém. Ani učitelé, ani policisté nejsou všude stejně napadáni. (Místní anekdota však praví: Když je prusův, tak za to může buď učitel, nebo komíník. Proč komíník?). Ze se kapitalismus utřel od řetězu, a že z toho bude malheur se rysuje na obzoru. Ztrata etiky je zřejmá. Nam se zdá, že jedním z důvodů je zánik socialistického tábora. Do konce osmdesátých let byla sociální úroveň evropských kapitalistických států vysoká (je otázkou, zda byla fincovatelna). Od té doby se zhoršuje, amerikanisuje.

Jsem rád, že jsi článek prof. Bělohradského zaslal, po několika návštěvách Prvostřednicku jsem měl dojem, že jsou tato a podobná témata tabu. Sam se jim

nevyhybam, ale take je vyslovene nevyhledavam. Ovsem pri navstevach Cech je potkavam na kazdem kroku. (Normalne jsem priten porekadla: Clovek by se mohl rozcilovat od rana do vecera, ale neni to jeho povinnosti.). Tak howgh, abys toho nemel moc na cteni.

P.S. History keeps repeating itself because we weren't listening in the first place.